

Kunde vi ikke anfsee som tilstedelig, hvorimod det, at et enkelt Bidne i Forbindelse med andre Omstændigheder kan afgive Beviis, allerede fulgte af Lovens Regler; vi troe, at naar Sagen vender tilbage til det andet Thing, ville Modstanderne sige: Ja, det, at et enkelt Bidne i og for sig skulde kunne afgjøre Sagen, strider mod dansk Ret i Almindelighed, og see vi hen til det Virkelige, vil det vel ogsaa vise sig, at det saa godt som aldrig bliver et enkelt Bidne, hvis enesteaaende Forklaring afgiver Beviis, men at der altid vil være andre Omstændigheder tilstede, der ville støtte Bidnet og saaledes tjene til at lade Bidneforklaringen skabe den fornødne Dverbewiisning. — Da Angrebet saaledes fornemmelig har været rettet mod Lovens 1—13—1, har Udvalget troet det rigtigt, særligt at sige sin Mening om dette specielle Punkt, og da det jo indbrømmes, at denne Bestemmelse ikke kan gjøre nogen Skade, troer jeg, at det atter her er klogt og rigtigt ligesom for den Modstand, der har reist sig, rigtignok grundet, som jeg vel tør sige, paa en Misforstaaelse, at optage en saadan særlig Bestemmelse. Jeg skal forøvrigt tilføje den Bemærkning, at i Lovgivningen om Indiciebewiset i criminelle Sager er det ikke blot udhævet som en almindelig Grundføtning, at Indicier kunne danne Beviis; man har ikke blot udhævet, hvilke enkelte Arter af Indicier, affect fra Bidnebewiset, der saaledes kunne danne Beviis, men man er specielt gaaet ind paa Bidnebewiset og har udhævet, at flere ikke fuldkommen lovsafte Bidner i Forening kunne afgive Beviis. Det er saaledes ikke fremmed for vor Lovgivning, naar vi, efterat have udtalt i Almindelighed, at der ogsaa i civile Sager tillægges Indiciebewiset fuld og afgjørende Kraft, særligt udtale, hvad der gælder om et ikke fuldgyldigt Bidnebeviis. Jeg skulde derfor troe, at naar den ærebe Minister ikke vil modsætte sig Paragraphen i dens nuværende Affattelse, vil det ligeoverfor det andet Thing være rigtigt at blive staaende ved Udvalgets Forslag.

Justitsministeren: Jeg har allerede i mit foregaaende Foredrag tilladt mig at bemærke, at det ikke vilde være til Ginder for

mig med Hensyn til at tiltræde Paragraphen, om det omhandlede Tillæg blev staaende.

Da Ingen videre ønskede at høre sig, gik man over til Afstemning, hvorved

1) § 18 (see Anh. A. Sp. 1479) vedtoges eenstemmig med 31 Stemmer.

§§ 19—43 vedtoges uden Afstemning.

2) Udvalgets Forslag: at iftedetfor Lovforslagets § 44 sættes Følgende:

„Om Beviis er tilveiebragt eller ikke, afgjøres efter de almindelige hidtil gældende Regler, saaledes at fuldt Beviis kan tilveiebringes ikke blot ved de i Loven særlig omhandlede Beviismidler, men ogsaa ved andre Omstændigheder, der ved deres Forening og Samvirkning fremkalde en ligesaa fuld og stærk Dverbewiisning, navnlig ogsaa ved et enkelt lovsaft Bidne i Forbindelse med andre Oplysninger, hvorom Vished er tilstede.“

vedtoges eenstemmig med 31 Stemmer.

Som Følge heraf bortfaldt Lovforslagets § 44.

§§ 45—50 vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Jeg sætter dernæst under Forhandling Cap. IV. §§ 51—57. Hvad Ændringsforslaget til § 57 angaaer, mener jeg, at det maa være afgjort ved den Afstemning, der har fundet Sted over Lovforslagets § 44.

Da Ingen forlangte Ordet, gik man strax til Afstemning, hvorved:

§ 51. (see Anh. A. Sp. 1494) vedtoges eenstemmig med 31 Stemmer.

§§ 52—56 vedtoges uden Afstemning.

Derefter sættes Lovforslagets øvrige Paragrapher, §§ 58—63, under Forhandling, idet Formanden bemærkede, at han vilde indskrænke